

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 72.

Trettende Session.

33te Møde.

Onsdagen den 11te December. Kl. 1.

(Forsat.)

Ordføreren (fortf.): Ved Afløsningen af Offer og Accidenter i det Hele, uden Hensyn til, hvad der kan indvendes imod de enkelte Forslag — hvor vi omtrent have gjort de samme Indvendinger, som den høitærede Minister, og hvor jeg navnlig i Udvalget meget stærkt har udtalt mig ikke saameget imod den Bemyndigelse, der gives Ministeriet, som imod den Byde, der væltes over paa det, og som det ikke vil kunne overkomme — er der to Betragtninger, der gjøre sig gjældende, af hvilke vi have udtalt den ene, som er saa iøjensalvende, at man ikke kan undlade at tage Hensyn til den ved Sagens Behandling. Den første er Hensynet til Kjøbenhavn. Der er omtrent en Tiendedeel af Kongerigets Befolkning — thi saamange Mennesker er der omtrent i Kjøbenhavn — der er saaledes stillet til sin Geistlighed, at den væsentligt lønnes den med Offer og Accidenter. Hvorledes troer man nu, at det kan gaae an at afflasse Offer og Accidenter for den øvrige Deel af Landet uden at gjøre sig Rede for, hvad der saa vil indtræde i Kjøbenhavn? Troer man at kunne opretholde Offer og Accidenter i Kjøbenhavn, naar man har afflasset dem i Gjentofte og Frederiksberg? Eller kan man tilveiebringe en sømmelig og for Geistlighedens Opretholdelse i Kjøbenhavn, aldeles nødvendig Indtægt? Svikken Indflydelse tænker man sig, at det vil have, at den Kjøbenhavnste Befolkning,

som boer paa Grændserne af Kjøbenhavn og Frederiksberg, eller som en Tidlang har boet ude paa Landet, her skal betale for det, der er aldeles frit andre Steder? Jeg troer altsaa, at hvis man vil afløse Offer og Accidenter, maa man forelægge sig til samtids Løsning den vistnok særdeles vanskelige Opgave, ogsaa at udstrække Afløsningen til Kjøbenhavn. Derpaa er der ikke gjort noget Forsøg. Jeg og det Medlem, der med mig har afholdt sig fra at billige noget af de gjorte Forslag, have ikke seet os foranledigede eller istand til at gjøre noget saadant Forslag. Vi holde os altsaa til, at saalænge man undgaaer Spørgsmaalet om Offer og Accidenter for en Tiendedeel af Befolkningen, og paa et Sted, hvor de ere af langt større Bigtighed end noget andet Sted, saalænge er den Forholdsregel, man foreslaaer, ikke stillet til at vedtages. Man skaber en Forlegenhed, som der ikke er givet noget Middel til at komme ud af. Det andet Punkt er maaskee Noget, der let kan rettes; men det er dog en Mangel ved Forslaget, at det indskrænker Afløsningen til Offer og Accidenter, som ydes til Præsterne. Jeg troer, at det er klart, at man ikke kan lade Offer og Accidenter bestaae for Kirkesangere og Skolelærere, naar man afløser dem for Præsterne. Jeg troer, at en stor Deel af de samme Indvendinger kunne gjøres imod denne Klasse af Offer og Accidenter. Men saa synes jeg, at det er en aabenbar Mangel ved Forslaget, at det afflaster Offer og Accidenter for en Klasse Embedsmænd, uden ved samme Veilighed at afflasse dem for Andre. Det sidste Punkt vil, som sagt, formeentlig kunne afhjælpes inden